

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 1. grudnia 2015 roku powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (dalej zwana także: Patron (...)) wniosła o zasądzenie od pozwanego M. M. kwoty 1.109,51 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż dochodzona kwota stanowi wynagrodzenie za wykonanie przez stronę powodową umowy przewozu przesyłek, na potwierdzenie czego wystawiła faktury VAT. Podniósł, iż pozwany nie uregulował należności wynikających z wystawionych faktur VAT. Powód dochodzi zapłaty należności głównej w wysokości 882,41 zł wraz ze skapitalizowanymi odsetkami w kwocie 227,04 zł (pozew, k. 2-5).

W dniu 16. lutego 2016 r., wydany został w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (nakaz zapłaty, sygn. akt IX GNC 643/16, k. 35). Jego odpis został doręczony stronie pozwanej w dniu 2. marca 2016 r. (zwrotne potwierdzenie odbioru, k. 40).

W dniu 11. marca 2016 roku pozwany M. M. złożył sprzeciw od ww. nakazu zapłaty i zaskarżając go w całości wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na swoją rzecz od powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia (sprzeciw, k. 41-42).

Sąd ustalił, co następuje:

M. M., prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą P. w R., zlecił spółce (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. przewóz przesyłek (okoliczności bezsporne).

W związku z wykonaniem usług przewozu, spółka (...) wystawiła na rachunek M. M. następujące faktury VAT:

- nr (...) z dnia 31. grudnia 2010 r. na kwotę 41,48 zł, z terminem płatności do dnia 3. lutego 2011 r.,
- nr (...) z dnia 31. marca 2011 r. na kwotę 46,74 zł, z terminem płatności do dnia 4. maja 2011 r.,
- nr (...) z dnia 30. kwietnia 2011 r. na kwotę 47,97 zł, z terminem płatności do dnia 26. maja 2011 r.,
- nr (...) z dnia 31. maja 2011 r. na kwotę 54,12 zł, z terminem płatności do dnia 23. czerwca 2011 r.,
- nr (...) z dnia 30. czerwca 2012 r. na kwotę 206,31 zł, z terminem płatności do dnia 23. lipca 2012 r.,
- nr (...) z dnia 30. września 2013 r. na kwotę 537,45 zł, z terminem płatności do dnia 18. października 2013 r.,

(okoliczności bezsporne).

Pismem z dnia 8. września 2014 r. spółka (...) wezwał M. M. do zapłaty kwoty 993,10 zł, tytułem należności z faktur VAT nr (...), na co składała się należność główna w wysokości 882,47 zł wraz z ustawowymi odsetkami za zwłokę w wysokości 110,63 zł (okoliczności bezsporne).

Stan faktyczny opisany powyżej był bezsporny między stronami niniejszego postępowania. Podstawę ustaleń stanowiły zatem twierdzenia strony powodowej niezakwestionowane albo wprost przyznane przez pozwanego, a zatem dotyczące faktów bezspornych.

W związku z powyższym, postanowieniem na rozprawie w dniu 27. września 2016 r., Sąd oddalił wnioski dowodowe zgłoszone przez powoda w pozwie, na podstawie art. 217 § 3 k.p.c., jako dotyczące okoliczności bezspornych.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Powód wywodził roszczenie procesowe będące przedmiotem niniejszego postępowania z zawartej z pozwanym umowy o świadczenie przewozu przesyłek. Strony zawarły umowę przewozu, wobec czego w przedmiotowej sprawie znajdują zastosowania przepisy ustawy prawo przewozowe z dnia 15. listopada 1984 r. (Dz. U. 2012 poz. 1173 t.j.) i odpowiednio przepisy kodeksu cywilnego o umowie przewozu (art. 90 ustawy prawo przewozowe). Podkreślenia jednak wymaga, że przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące umowy przewozu stosuje się tylko w takim zakresie, w jakim dany przewóz nie jest uregulowany odrębnymi przepisami (art. 775 k.c.). Rozmiar szczegółowych regulacji w dziedzinie umowy przewozu sprawia, iż w przypadku każdego rodzaju transportu sięgnąć należy do regulacji szczególnych.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany nie kwestionował faktu zawarcia pomiędzy stronami umowy przewozu oraz wykonania tej umowy przez powoda. Strona pozwana podniosła natomiast zarzut przedawnienia roszczenia.

W ocenie Sądu podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia zasługuje na uwzględnienie. Stosownie do treści art. 77 ust. 1 i 3 pkt 4 ustawy - Prawo przewozowe, przedawnienie roszczeń z tytułu zapłaty należności, następuje z upływem roku od dnia, w którym zapłata powinna była nastąpić.

W niniejszej sprawie ostatnia z faktur VAT, będących przedmiotem niniejszego postępowania, miała zostać uregulowana do dnia 18. października 2013 roku, a zatem roczny bieg przedawnienia roszczenia z tytułu zapłaty tej należności upływał z dniem 18. października 2014 roku, natomiast odnośnie wcześniejszych faktur VAT, roszczenia z tytułu ich zapłaty uległy przedawnieniu odpowiednio wcześniej, tj. 3. lutego 2012 r., 4. maja 2012 r., 26. maja 2012 r., 23. czerwca 2012 r. oraz 23. lipca 2013 r.

W niniejszej sprawie pozew został wniesiony w dniu 1. grudnia 2015 roku, a zatem w dniu jego wniesienia roszczenia z powyższych faktur VAT były już przedawnione. Powyższe spowodowało, iż roszczeniu uległy także dochodzone przez powoda odsetki od należności głównej. Wskazać bowiem należy, że roszczenie o odsetki za opóźnienie od niezapłaconej należności głównej przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10. maja 2013 r., I CNP 35/12; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 26. stycznia 2005 r., III CZP 42/04, OSNC 2005/9/149).

Niezasadny okazał się także zgłoszony przez powoda w odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty zarzut nadużycia prawa przez pozwanego poprzez zgłoszenie zarzutu przedawnienia roszczenia. W pierwszej kolejności wskazać należy, że w doktrynie i orzecznictwie zgodnie podkreśla się, że przy przyjmowaniu nadużycia prawa konieczne jest zachowanie szczególnej ostrożności. W praktyce winno to następować w sytuacjach wyjątkowych. Należy przy tym mieć na względzie dwie zasadnicze okoliczności, a mianowicie, że domniemywa się, iż osoba korzystająca ze swego prawa czyni to w sposób zgodny z zasadami współzycia społecznego oraz że odwołanie się zwłaszcza ogólnikowo do klauzul generalnych przewidzianych w art. 5 k.c. nie może podważać pośrednio mocy obowiązujących przepisów prawnych. Z istnienia domniemania, iż korzystający z prawa podmiotowego postępuje zgodnie z zasadami współzycia społecznego (ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa), wysnuwa się jako oczywisty wniosek, iż ciężar dowodu istnienia okoliczności faktycznych uzasadniających ten zarzut spoczywa na tym, kto ten zarzut podnosi. Dopiero istnienie szczególnych okoliczności może domniemanie to obalić i pozwolić na zakwalifikowanie określonego zachowania, jako nadużycia prawa, nie zasługującego na ochronę z punktu widzenia zasad współzycia społecznego” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7. grudnia 1965 r., III CR 278/65, OSNCP 1966, nr 7-8, poz. 130). W ocenie Sądu okoliczności takich powód nie wykazał. Podkreślenia wymaga, że w przypadku zgłoszenia przez pozwanego zarzutu przedawnienia roszczenia, potrzeba stosowania art. 5 k.c. pojawia się wyjątkowo, gdy w okolicznościach konkretnego przypadku wystąpienie skutku przedawnienia okaże się rażąco niemoralne, czy też może doprowadzić do sytuacji krytycznej wierzyciela. W ocenie Sądu brak jest podstaw do przyjęcia, iż w sprawie wykazane zostały szczególne okoliczności uzasadniające zarzut nadużycia prawa podmiotowego. Powód, podnosząc powyższy zarzut, powoływał się na zachowanie pozwanego pozostające w sprzeczności z zasadami współzycia społecznego. Wskazał bowiem, iż pozwany miał świadomość istnienia zadłużenia wobec powoda, a mimo to świadomie nie uregulował należności. Opóźnienie powoda natomiast w dochodzeniu roszczenia przeciwko pozwanemu było

wynikiem dobrej woli powoda, który czekał na uregulowanie należności przez pozwanego. W niniejszej sprawie zbadaniu wymagała więc czy przyczyna opóźnienia w dochodzeniu roszczenia objętego pozwem była usprawiedliwiona i czy można przyjmować, że opóźnienie to było wywołane działaniem dłużnika. W pierwszej kolejności należy wskazać, że obie strony są profesjonalnymi podmiotami gospodarczymi, które powinny dbać o swoje interesy. W szczególności powód winien podjąć bez zbędnej zwłoki działania celem wyegzekwowania przysługujących mu należności. Brak jest przy tym podstaw do przyjęcia, że to nieuczciwe działanie pozwanego przyczyniło się do przedawnienia roszczenia powoda. Brak jest bowiem jakichkolwiek dowodów świadczących o tym, że pozwany podejmował działania, które mogłyby zasadnie wywołać u wierzyciela przekonanie, że dobrowolnie spełni swoje świadczenie. Podkreślenia ponadto wymaga, że powód wytoczył powództwo ze znacznym, niczym nieuzasadnionym opóźnieniem. Od upływu terminu przedawnienia do dnia wytoczenia powództwa upłynął ponad rok, a powód nie wykazał, żadnych uzasadnionych przyczyn, które usprawiedliwiałyby tak znaczne opóźnienie w dochodzeniu roszczenia. W ocenie Sądu, w niniejszej sprawie, nie zachodzą zatem okoliczności naruszenia przez pozwanego zasad współżycia społecznego, a zatem skorzystanie przez pozwanego z przysługującego mu prawa w postaci podniesienia zarzutu przedawnienia roszczenia nie prowadziło do nadużycia prawa.

Wobec powyższego powództwo należało oddalić na mocy art. 77 ust. 1 i 3 pkt 4 ustawy - Prawo przewozowe.

Orzekając o kosztach procesu, Sąd postąpił zgodnie z dyspozycją art. 98 k.p.c., statuującego zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Na zasądzoną od powoda na rzecz pozwanego z tego tytułu kwotę składają się: minimalna stawka zastępstwa procesowego wykonywanego przez radcę prawnego w wysokości 180,00 zł (§ 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1348 ze zm.) oraz kwota 34,00 zł, uiszczona przez pozwanego tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Mając na uwadze wszystkie wymienione wyżej okoliczności, na podstawie powołanych w uzasadnieniu przepisów Sąd orzekł jak w wyroku.

SSR Aleksandra Zielińska-Ośko

Z.(...)